



Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang

11. april 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 158/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 158/02	Sag C-526/21 P: Appel iværksat den 24. august 2021 af Antonius Maria Vervloet og Cornelia Wilhelmina Vervloet-Mulder til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 25. juni 2021 i sag T-211/21, Vervloet og Vervloet-Mulder mod AREB	2
2022/C 158/03	Sag C-721/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 26. november 2021 — Eco Advocacy CLG mod An Bord Pleanála	2
2022/C 158/04	Sag C-825/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Belgien) den 23. december 2021 — UP mod Centre public d'action sociale de Liège	3
2022/C 158/05	Sag C-6/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polen) den 4. januar 2022 — M.B., U.B. og M.B. mod X S.A.	4
2022/C 158/06	Sag C-9/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 5. januar 2022 — NJ og OZ mod An Bord Pleanála, Irland og Attorney General	5
2022/C 158/07	Sag C-24/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem (Nederlandene) den 11. januar 2022 — PR Pet BV mod Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven	6

2022/C 158/08	Sag C-52/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 26. januar 2022 — BF mod Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau .	6
2022/C 158/09	Sag C-80/22: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Bologna (Italien) den 7. februar 2022 — BU mod Ministero dell'Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l'Immigrazione — Unità Dublino	7
Retten		
2022/C 158/10	Sag T-31/22: Sag anlagt den 11. januar 2022 — Perez Lopes Pargana Calado mod Domstolen	9
2022/C 158/11	Sag T-53/22: Sag anlagt den 28. januar 2022 — Collard mod Parlamentet og ID	10
2022/C 158/12	Sag T-54/22: Sag anlagt den 28. januar 2022 — Rivière mod Parlamentet og ID	10
2022/C 158/13	Sag T-56/22: Sag anlagt den 26. januar 2022 — Det Forenede Kongerige mod Kommissionen	11
2022/C 158/14	Sag T-85/22: Sag anlagt den 16. februar 2022 — Korporaciya »Masternet« EUIPO — Stayer Ibérica (STAYER)	11
2022/C 158/15	Sag T-104/22: Sag anlagt den 25. februar 2022 — Ungarn mod Kommissionen	12
2022/C 158/16	Sag T-109/22: Sag anlagt den 28. februar 2022 — Schneider mod EUIPO — Frutaria Comercial de Frutas y Hortalizas (frutania)	13
2022/C 158/17	Sag T-110/22: Sag anlagt den 28. februar 2022 — Kremer mod Kommissionen	14
2022/C 158/18	Sag T-111/22: Sag anlagt den 28. februar 2022 — Baert mod Kommissionen	15

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2022/C 158/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 148 af 4.4.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 138 af 28.3.2022

EUT C 128 af 21.3.2022

EUT C 119 af 14.3.2022

EUT C 109 af 7.3.2022

EUT C 95 af 28.2.2022

EUT C 84 af 21.2.2022

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Appel iværksat den 24. august 2021 af Antonius Maria Vervloet og Cornelia Wilhelmina Vervloet-Mulder til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Første Afdeling) den 25. juni 2021 i sag T-211/21, Vervloet og Vervloet-Mulder mod AREB

(Sag C-526/21 P)

(2022/C 158/02)

*Processprog: nederlandsk***Parter***Appellant:* Antonius Maria Vervloet og Cornelia Wilhelmina Vervloet-Mulder (ved advocaat P. Van der Veld)*Den anden part i appelsagen:* Agència Estatal de Resolució d'Entitats Bancàries (AREB)

Ved kendelse af 1. marts 2021 har Domstolen (Ottende Afdeling) afvist appellen og truffet afgørelse om, at Antonius Maria Vervloet og Cornelia Wilhelmina Vervloet-Mulder hver betaler deres egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 26. november 2021 — Eco Advocacy CLG mod An Bord Pleanála

(Sag C-721/21)

(2022/C 158/03)

*Processprog: engelsk***Den forelæggende ret**

High Court (Irland)

Parter i hovedsagen*Sagsøger:* Eco Advocacy CLG*Sagsøgt:* An Bord Pleanála*Procesdeltager:* Keegan Land Holdings*Amici curiae:* An Taisce — The National Trust for Ireland og ClientEarth AISBL**Præjudicielle spørgsmål**

- i. Har det generelle princip om EU-rettens forrang og/eller om samarbejde i god tro den konsekvens, at når en part enten generelt eller i en specifik miljøretlig kontekst anlægger sag om gyldigheden af en administrativ foranstaltning ved udtrykkeligt eller implicit at henvise til et bestemt EU-retligt instrument uden at angive hvilke bestemmelser i instrumentet, der er tilsidesat, eller ved at henvise til den eksakte fortolkning, skal eller kan den nationale domstol, hvor sagen er anlagt, behandle søgsmålet, uagtet at der måtte være en national retsplejeregulering, som foreskriver, at de pågældende konkrete tilsidesættelser skal anføres i partens processkrifter.

- ii. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er konsekvensen af artikel 4, stk. 2, 3, 4 og/eller 5, i og/eller bilag III til VVM-direktiv 2011/92 ⁽¹⁾ og/eller dette direktiv i lyset af princippet om retssikkerhed og retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der skal være en udtrykkelig, separat og/eller konkret angivelse af, hvilke specifikke dokumenter der indeholder en kompetent myndigheds begrundelser, når den kompetente myndighed beslutter ikke at få foretaget en miljøkonsekvensvurdering for at kunne udstede byggetilladelse?
- iii. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er konsekvensen af artikel 4, stk. 2, 3, 4 og/eller 5, i og/eller bilag III til VVM-direktiv 2011/92 og/eller dette direktiv i lyset af princippet om retssikkerhed og retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der er en forpligtelse til udtrykkeligt at anføre overvejelser vedrørende alle konkrete kriterier og underkriterier fra bilag III til VVM-direktivet af mulig relevans for byggetilladelsen, når en kompetent myndighed beslutter ikke at få foretaget en miljøkonsekvensvurdering for at kunne udstede byggetilladelse.
- iv. Skal artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF ⁽²⁾ fortolkes således, at den kompetente myndighed i en medlemsstat i forbindelse med anvendelsen af princippet om, at det ikke er relevant i screeningsfasen at tage højde for foranstaltninger, der har til hensigt at undgå eller begrænse en plans eller et projekts skadelige virkninger på den pågældende lokalitet, for at kunne afgøre, om det efterfølgende er nødvendigt at foretage en vurdering i henhold til habitatdirektivet, har ret til at tage højde for elementer i planen eller projektet, der indebærer en fjernelse af forurenende stoffer, som kan have den virkning, at det reducerer skadelige virkninger på det berørte europæiske beskyttelsesområde, alene med den begrundelse, at disse elementer ikke er beregnet som afbødningsforanstaltninger, selv om de har denne virkning, og at de i projektudformningen ville være blevet indarbejdet som standardelementer uanset eventuelle konsekvenser for det pågældende europæiske beskyttelsesområde.
- v. Skal artikel 6, stk. 3 i direktiv 92/43/EØF fortolkes således, at den kompetente myndighed i en medlemsstat skal give en tydelig og detaljeret begrundelse, der kan fjerne enhver rimelig tvivl om konsekvenserne af de påtænkte anlægsarbejder på det berørte europæiske beskyttelsesområde, og som udtrykkeligt og særskilt i hver enkelt tilfælde afklarer de tvivlsspørgsmål, der er opstået herom under inddragelse af offentligheden, såfremt den pågældende myndighed til trods for de spørgsmål eller betænkeligheder, som ekspertorganer har givet udtryk for i screeningsfasen, finder, at der ikke er behov for en vurdering i henhold til habitatdirektivet.
- vi. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er konsekvensen af artikel 6, stk. 3, i habitatdirektiv 92/43 og/eller dette direktiv i lyset af princippet om retssikkerhed og retten til god forvaltning i henhold til artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at der skal være en udtrykkelig, separat og/eller konkret angivelse af, hvilke specifikke dokumenter der indeholder en kompetent myndigheds begrundelse, når den kompetente myndighed beslutter ikke at få foretaget en vurdering i henhold til habitatdirektivet for at kunne udstede byggetilladelse.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13.12.2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21.5.1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (EFT 1992, L 206, s. 7).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Belgien) den 23. december 2021 — UP mod Centre public d'action sociale de Liège

(Sag C-825/21)

(2022/C 158/04)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Appellant: UP

Indstævnt: Centre public d'action sociale de Liège

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 6 og 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold til hinder for en national retsregel ⁽¹⁾, hvorefter udstedelse af en tilladelse, som giver ret til ophold i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om opholdstilladelse af lægelige grunde — der under hensyntagen til de ovenfor beskrevne kriterier kan antages til realitetsbehandling — har til følge, at tredjelandsstatsborgeren har ret til ophold, om end det er midlertidigt og uden retsgrundlag, mens ansøgningen behandles, og hvorefter en sådan udstedelse da indebærer en implicit tilbagetrækning af en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet tidligere som led i en asylprocedure, og som den er uforenelig med?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16.12.2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (EUT 2008, L 348, s. 98).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie (Polen) den 4. januar 2022 — M.B., U.B. og M.B. mod X S.A.

(Sag C-6/22)

(2022/C 158/05)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Woli w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: M.B., U.B. og M.B.

Sagsøgt: X S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er det i lyset af formålet med Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbruger aftaler ⁽¹⁾, som er at beskytte forbrugerne mod urimelige vilkår i aftaler, der indgås med erhvervsdrivende, muligt at fortolke direktivet således, at når en retsinstans under anvendelse af direktivets bestemmelser har erklæret en aftale ugyldig, ophører anvendelsen af direktivet og dermed beskyttelsen af forbrugeren, således at reglerne for tilbagebetaling af ydelser mellem forbrugeren og den erhvervsdrivende skal søges i de nationale obligationsretlige regler, der finder anvendelse med henblik på afviklingen af den ugyldige aftale?
- 2) Skal en ret, der fastslår, at et bestemt aftalevilkår er urimeligt og at aftalen ikke kan opretholdes uden dette vilkår, og hvis der ikke er enighed mellem parterne om, at en sådan lakune i aftalen kan udfyldes med vilkår, som parterne er enige om, og hvis der ikke findes nogen deklatoriske bestemmelser, som finder direkte anvendelse på aftalen, hvis der ikke kunne opnås enighed mellem parterne, på grundlag af artikel 6 og 7 i direktiv 93/13 erklære aftalen ugyldig alene under henvisning til forbrugers påstand om, at aftalen ophæves, eller skal retten af egen drift og ved at gå ud over de af parterne nedlagte påstand, efterprøve forbrugers økonomiske situation med henblik på at fastslå, hvorvidt en sådan ophævelse af aftalen vil udsætte forbrugeren for særligt skadelige virkninger?
- 3) Er det muligt at fortolke artikel 6 i direktiv 93/13 således, at en national ret — såfremt den når til den konklusion, at ophævelse af en aftale ville være særdeles ufordelagtig for forbrugeren, og parterne trods flere forsøg på en tilnærmelse ikke opnår enighed om, hvorledes aftalen skal udfyldes — under hensyntagen til forbrugers objektive interesse kan udfylde den lakune, der er en følge af »fjernelsen« af urimelige vilkår, med bestemmelser i national ret, der ikke er deklatoriske i den i Domstolens dom i sag C-260/18 omhandlede forstand, dvs. bestemmelser, der finder direkte anvendelse på lakunen i aftalen, men med detaljerede bestemmelser i national ret, der kun kan finde tilsvarende eller analog anvendelse på aftalen, og som afspejler en gældende regel i national obligationsret?

⁽¹⁾ EFT 1993, L 95, s. 29.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court (Irland) den 5. januar 2022 — NJ og OZ
mod An Bord Pleanála, Irland og Attorney General**

(Sag C-9/22)

(2022/C 158/06)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court (Irland)

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: NJ og OZ

Sagsøgte: An Bord Pleanála, Irland og Attorney General

Procesdeltager: DBTR-SCR1 Fund a Sub Fund of TWTC Multi-Family ICAV

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Har artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF ⁽¹⁾ til følge, at begrebet »planer og programmer [...] samt ændringer deri [...] som udarbejdes og/eller vedtages af en national, regional eller lokal myndighed [...]«, omfatter en plan eller et program, der er udarbejdet og/eller vedtaget i fællesskab af en lokal myndighed og en privat bygherre som ejer af grunde, der støder op til dem, der ejes af en lokal myndighed?
- 2) Har artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF til følge, at begrebet »planer og programmer [...] samt ændringer deri [...] som kræves ifølge love og administrative bestemmelser«, omfatter en plan eller et program, som udtrykkeligt er indeholdt i en lokal myndigheds lovbestemte udviklingsplan (idet denne udviklingsplan er udarbejdet i henhold til en lovbestemmelse), enten generelt, eller når det i udviklingsplanen bestemmes, at den lokale myndighed »udarbejder områdespecifikke retningslinjer for de strategiske udviklings- og fornyelsesområder [...] ved hjælp af de relevante mekanismer i form af lokalplaner [...] skematiske masterplaner og lokale miljøforbedringsplaner«
- 3) Har artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF til følge, at begrebet »planer og programmer [...] som udarbejdes inden for landbrug, skovbrug, fiskeri, energi, industri, transport, affaldshåndtering, vandforvaltning, telekommunikation, turisme, fysisk planlægning og arealanvendelse, og som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til de projekter, der er omhandlet i bilag I og II til direktiv 85/337/EØF ⁽²⁾ [...]«, omfatter en plan eller et program, der ikke i sig selv er bindende, men som udtrykkeligt er indeholdt i en lovbestemt udviklingsplan, som er bindende, eller som foreslår eller i realiteten indeholder
- 4) Er artikel 2, stk. 1, i direktiv 2011/92/EU ⁽³⁾ til hinder for, at den kompetente myndighed i forbindelse med miljøkonsekvensvurderingsprocessen tager hensyn til obligatoriske offentlige politikker, navnlig politikker, som ikke udelukkende er baseret på miljøkriterier, og som under visse omstændigheder fastlægger situationer, hvor det ikke kan udelukkes, at der kan gives tilladelse

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27.6.2001 om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet (EFT 2001, L 197, s. 30).

⁽²⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27.6.1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EFT 1985, L 175, s. 40).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13.12.2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (EUT 2012, L 26, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem (Nederlandene) den 11. januar 2022 — PR Pet BV mod Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

(Sag C-24/22)

(2022/C 158/07)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Rechtbank Noord-Holland, zittingsplaats Haarlem

Parter i hovedsagen

Sagsøger: PR Pet BV

Sagsøgt: Inspecteur van de Belastingdienst/Douane, kantoor Eindhoven

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal KN-position 9403 fortolkes således, at kradsetræer til katte, der består af forskellige materialer og er bestemt til varig placering i (beboelses)rum på gulvet, således at kattene kan klatre, ligge, sidde og kradse herpå, ikke er omfattet af denne KN-position, fordi der er tale om en anden type som omhandlet i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1229/2013 ⁽¹⁾ af 28. november 2013 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 350/2014 ⁽²⁾ af 3. april 2014? Såfremt der er tale om en anden type, der er til hinder for en tarifiering i KN-position 9403, på hvilken måde foreligger der da en anden type?
- 2) Har besvarelsen af spørgsmål 1 betydning for gyldigheden af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1229/2013 af 28. november 2013 og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 350/2014 af 3. april 2014?

⁽¹⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1229/2013 af 28.11.2013 om tarifiering af varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2013, L 322, s. 8).

⁽²⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 350/2014 af 3.4.2014 om tarifiering af visse varer i den kombinerede nomenklatur (EUT 2013, L 104, s. 4).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesverwaltungsgericht (Østrig) den 26. januar 2022 — BF mod Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau

(Sag C-52/22)

(2022/C 158/08)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesverwaltungsgericht

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BF

Sagsøgt myndighed: Versicherungsanstalt öffentlich Bediensteter, Eisenbahnen und Bergbau

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2, stk. 1 og stk. 2, litra a), og artikel 6, stk. 1, i direktiv 2000/78/EF ⁽¹⁾ vedrørende princippet om retssikkerhed, beskyttelse af velerhvervede rettigheder og EU-retten effektivitet fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning — som den i hovedsagen omhandlede — hvorefter den første regulering af pensionen for den gruppe af tjenestemænd, som senest fra den 1. december 2021 havde ret til pension (samlet pension i henhold til Pensionsgesetz 1965 (lov om pension af 1965)), først skal foretages med virkning fra den 1. januar i det andet kalenderår efter pensionsrettens indtræden, mens den første regulering af pensionen for den gruppe af tjenestemænd, som først fra den 1. januar 2022 havde eller vil have ret til pension (samlet pension i henhold til lov om pension af 1965), allerede skal foretages med virkning fra den 1. januar i det første kalenderår efter pensionsrettens indtræden?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Bologna (Italien) den
7. februar 2022 — BU mod Ministero dell'Interno, Dipartimento per le Libertà civili e
l'Immigrazione — Unità Dublino**

(Sag C-80/22)

(2022/C 158/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale ordinario di Bologna

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BU

Sagsøgt: Ministero dell'Interno, Dipartimento per le Libertà civili e l'Immigrazione — Unità Dublino

Præjudicielle spørgsmål

1) Hvilke retlige konsekvenser fastsætter EU-retten for det tilfælde, at den anmodende medlemsstat i forbindelse med en tilbagetagelsesprocedure i medfør af artikel 18, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 ⁽¹⁾ tilsidesætter den i artikel 4 fastsatte oplysningspligt eller pligten til at gennemføre den personlige samtale med ansøgeren i medfør af forordningens artikel 5, og skal artikel 4 og 5 i forordning (EU) nr. 604/2013 nærmere bestemt fortolkes

- således at den manglende udlevering af den i artikel 4, stk. 2, fastsatte informationsfolder til en person, der befinder sig i en af forordningens artikel 23 omfattet situation, eller den manglende gennemførelse af den personlige samtale med ansøgeren i medfør af forordningens artikel 5 i sig selv bevirker, at foranstaltningen om overførsel er uafhjælpeligt retsstridig med den konsekvens, at den anmodende medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse,
- eller således, at foranstaltningen om overførsel kun er retsstridig, såfremt den pågældende har gjort gældende og fremsat bevis for, at procedurens udfald ville have været anderledes, hvis den anmodende medlemsstats myndighed havde opfyldt de forpligtelser, der er fastsat i artikel 4 og 5 i forordning (EU) nr. 604/2013,
- eller således, at den anmodende medlemsstats myndighed under ingen omstændigheder har pligt til at sikre den udlænding, som er genstand for en foranstaltning om overførsel til den anmodende medlemsstat, de oplysnings- og deltagesgarantier, der er fastsat i artikel 4 og 5 i forordning (EU) nr. 604/2013?

2) Skal artikel 27, stk. 1, i forordning (EU) nr. 604/2013, i sig selv eller sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes

- således, at bestemmelsen foreskriver, at de i forordningens artikel 4 og 5 fastsatte garantier skal sikres den udlænding, som er genstand for en foranstaltning om overførsel til en anden medlemsstat, idet denne pligt udgør et middel til at sikre retten til effektive retsmidler til prøvelse af en afgørelse om overførsel,

- og i bekræftende fald således, at en retsinstans, der behandler et søgsmål med påstand om annullation af en foranstaltning om overførsel i henhold til artikel 27 i forordning (EU) nr. 604/2013, har beføjelsen til at foretage en ny undersøgelse af realiteten i den afgørelse, hvorved den anmodede medlemsstats administrative myndighed efter ansvarlighedskriterierne i forordningens kapitel III har anerkendt, at den respektive medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af den pågældendes ansøgning om international beskyttelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26.6.2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31).

RET TEN

Sag anlagt den 11. januar 2022 — Perez Lopes Pargana Calado mod Domstolen

(Sag T-31/22)

(2022/C 158/10)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Ana Teresa Perez Lopes Pargana Calado (Lissabon, Portugal) (ved advokat M. Marques Matias)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Domstol

Sagsøgerens påstande

- Den afgørelse, der vedrører sagsøgeren inden for rammerne af nærværende sag, annulleres, idet den er ugrundet.
- Den nævnte afgørelse erstattes af en anden, hvori det angives, om sagsøgeren kan eller ikke kan godkendes, og hvis sagsøgeren ikke godkendes, hvilke grunde der i forhold til de øvrige kandidater og under hensyn til udbudsbekendtgørelsen er lagt vægt på for at udelukke sagsøgeren.
- Den nævnte afgørelse genoptages og erstattes med en anden, hvorved sagsøgeren godkendes på samme vilkår som de øvrige tilbudsgivere.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat syv anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af princippet om ligebehandling, idet afgørelsen ikke er rimelig i forhold til de øvrige kandidater.
2. Andet anbringende om, at overtrædelsen ikke kan gøres gældende, da dette vil være ulovligt.
3. Tredje anbringende om Domstolens anvisninger med hensyn til færdiggørelsen af en igangværende oversættelse.
4. Fjerde anbringende om, at al indsendt dokumentation er i overensstemmelse med kravene, og at manglende godkendelse ikke fremgår blandt udelukkelsesgrundene.
5. Femte anbringende om, at den indgivne erklæring burde have været fjernet fra sagsakterne, og at den ikke burde have kommet sagsøgeren til skade, idet den ikke udgjorde en del af den krævede dokumentation.
6. Sjette anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt, inden der iværksættes foranstaltninger om udelukkelse fra udbudsproceduren på baggrund af en hævdet overtrædelse [artikel 41, stk. 2, litra a), i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder].
7. Syvende anbringende om manglende opfyldelse af forvaltningens pligt til at begrunde sine beslutninger [artikel 41, stk. 2, litra c), i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder].

Sag anlagt den 28. januar 2022 — Collard mod Parlamentet og ID**(Sag T-53/22)**

(2022/C 158/11)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Gilbert Collard (Vauvert, Frankrig) (ved advokat B. Kuchukian)*Sagsøgte:* Europa-Parlamentet og den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID)**Sagsøgerens påstande**

- Annulation af de to afgørelser truffet henholdsvis den 22. januar 2022 om midlertidig suspension og den 25. januar 2022 om eksklusion.
- Det anordnes, at gennemførelsen af de to afgørelser udsættes med øjeblikkelig virkning.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet med påstand om annulation for det første af afgørelse truffet den 22. januar 2022 af præsidiumet for den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID), hvormed sagsøgeren blev suspenderet fra gruppen i to måneder, og for det andet af afgørelse truffet den 25. januar 2022 af den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID), hvormed sagsøgeren blev ekskluderet af denne gruppe, har sagsøgeren gjort gældende, at afgørelserne for så vidt angår de formelle krav er i strid med den grundlæggende fremgangsmåde i disciplinærsager og for så vidt angår det materielle indhold ikke har et gyldigt retsgrundlag.

Sag anlagt den 28. januar 2022 — Rivière mod Parlamentet og ID**(Sag T-54/22)**

(2022/C 158/12)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Jérôme Rivière (Paris, Frankrig) (ved advokat B. Kuchukian)*Sagsøgte:* Europa-Parlamentet og den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID)**Sagsøgerens påstande**

- De to afgørelser — den første om midlertidig suspendering, som blev truffet den 21. januar 2022, og den anden om udelukkelse, som blev truffet den 25. januar 2022 — annulleres.
- Disse to afgørelser suspenderes øjeblikkeligt.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet med påstand om annulation dels af afgørelsen truffet af præsidiumet for den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID) den 21. januar 2022, hvorved sagsøgeren blev suspenderet fra denne gruppe i to måneder, dels af afgørelsen truffet af den politiske gruppe Identitet og Demokrati (ID) den 25. januar 2022, hvorved han blev udelukket fra denne gruppe, har sagsøgeren gjort gældende, at disse afgørelser formelt set ikke har fulgt den almindelige disciplinærprocedure, og materielt set findes der ingen gyldig hjemmel hertil.

Sag anlagt den 26. januar 2022 — Det Forenede Kongerige mod Kommissionen**(Sag T-56/22)**

(2022/C 158/13)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (ved L. Baxter, som befuldmægtiget, og barrister T. Buley)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgtes gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/2019 ⁽¹⁾ annulleres, for så vidt som den udelukker visse udgifter, som er blevet afholdt af sagsøgerens godkendte betalingsorganer inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), fra EU-finansiering med den begrundelse, at der er en svaghed i definitionen af »en aktiv landbruger — tilknyttede virksomheder«.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, hvormed det gøres gældende, at sagsøgtes fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 ⁽²⁾ er forkert. Ifølge sagsøgeren angår artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 alene direkte betalinger til landbrugere (som defineret i den nævnte forordnings artikel 4), som selv driver den relevante infrastruktur eller de relevante tjenester. Sagsøgeren har gjort gældende, at sagsøgtes konstatering er forkert, fordi:

- i. Affattelsen og betydningen af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013 medfører ikke et forbud mod betalinger til en landbruger, blot fordi en tilknyttet enhed udøver en aktivitet på negativlisten i denne artikel.
- ii. Der er ikke noget formålmæssigt eller teleologisk grundlag for Kommissionens fortolkning af artikel 9, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1307/2013, som ikke harmonerer med denne artikels formål.

⁽¹⁾ EUT 2021, L 413, s. 3.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1307/2013 af 17.12.2013 om fastsættelse af regler for direkte betalinger til landbrugere under støtteordninger inden for rammerne af den fælles landbrugs politik og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 637/2008 og Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 (EUT 2013, L 347, s. 608).

Sag anlagt den 16. februar 2022 — Korporaciya »Masternet« EUIPO — Stayer Ibérica (STAYER)**(Sag T-85/22)**

(2022/C 158/14)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: ZAO Korporaciya »Masternet« (Moskva, Rusland) (ved advokat N. Bürglen)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Stayer Ibérica, SA (Pinto, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Stayer Ibérica, SA

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket STAYER — EU-varemærke nr. 9 498 395

Sagen for EUIPO: Ugylldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. december 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 932/2021-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 207/2009.

Sag anlagt den 25. februar 2022 — Ungarn mod Kommissionen

(Sag T-104/22)

(2022/C 158/15)

Processprog: Ungarsk

Parter

Sagsøger: Ungarn (ved M.Z. Fehér og G. Koós, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse af 14. december 2021, hvorved der blev foretaget en gennemgang af Ungarns indsigelser mod videregivelse i forbindelse begæringen GESTDEM 2021/2808, der blev genfremsat med henblik på at sikre offentlighedens aktindsigt i dokumenter, der hidrører fra Ungarn, annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I den anfægtede afgørelse gav Kommissionen delvis aktindsigt i de dokumenter, som sagsøgeren havde begæret aktindsigt i til trods for den omstændighed, at de ungarske myndigheder udtrykkeligt havde påberåbt sig undtagelsen vedrørende beskyttelse af beslutningsprocessen i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 ⁽¹⁾, og at Kommissionen i det foreliggende tilfælde konkret indrømmede denne undtagelse frem til den genfremsatte begæring.

Den ungarske regering har gjort gældende, at Kommissionens fortolkning i den anfægtede afgørelse ikke alene er i strid med Kommissionens hidtidige praksis og Domstolens praksis, men at den ligeledes i alvorlig grad undergraver samarbejdet mellem Kommissionen og medlemsstaternes forvaltningsmyndigheder. Den ungarske regering har, ud over at gøre gældende, at EU-institutionen skal træffe en afgørelse i forbindelse med ændringen af de operationelle programmer, og at undtagelsen i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 derfor finder anvendelse, også fremhævet, at det særlige kendetegn ved den omhandlede procedure er, at medlemsstaterne reelt træffer afgørelse ved delt forvaltning under nøje tilsyn fra Kommissionen. Selv om der formelt set er tale om en afgørelse truffet af en medlemsstats myndighed, har Kommissionen tydeligvis indflydelse herpå, og det er derfor så meget desto mere uacceptabelt, at en sådan afgørelse ikke ydes den beskyttelse, som den nævnte undtagelse giver. Undtagelsen i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 1049/2001 har ligeledes til formål at beskytte medlemsstaternes myndigheders beslutningstagning.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Sag anlagt den 28. februar 2022 — Schneider mod EUIPO — Frutaria Comercial de Frutas y Hortalizas (frutania)

(Sag T-109/22)

(2022/C 158/16)

Stævningen er affattet på tysk

Parter

Sagsøger: Markus Schneider (Bonn, Tyskland) (ved advokaterne M. Bergermann og D. Graetsch)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Frutaria Comercial de Frutas y Hortalizas, SL (Zaragoza, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Markus Schneider

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket frutania i farven blå — registreringsansøgning nr. 11 987 419

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. december 2021 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 1058/2017-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling ved appelkammeret.

Anbringende

- Urigtig anvendelse og fortolkning af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 28. februar 2022 — Kremer mod Kommissionen**(Sag T-110/22)**

(2022/C 158/17)

Processprog: fransk

Parter*Sagsøger:* Christiane Kremer (Bruxelles, Belgien) (ved advokaterne D. Grisay og A. Ansay)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Stævningen med påstand om annullation/ansvar uden for kontraktforhold fremmes til realitetsbehandling.
- Sagsøgeren gives medhold, og følgelig:
 - Principalt:
 - Sagsøgeren gives medhold i annullationssøgsmålet og det fastslås, at ansættelsesmyndighedens afgørelse om afslag på realitetsbehandling af 24. februar 2022 er ugyldigt med den begrundelse, at:
 - artikel 77 i tjenstemandsvedtægten og artikel 11 i bilag VIII til tjenstemandsvedtægten, hvorpå meddelelsen om fastsættelse til sagsøgeren er baseret, er ulovlige.
 - Europa-Kommissionen, ved ikke, i sin meddelelse om fastsættelse, at foreslå sagsøgeren nogen godtgørelse af de pensionsrettigheder, der ikke blev medregnet af den kompetente EU-myndighed, har tilsidesat sin omsorgspligt.
 - Europa-Kommissionen, ved ikke, i sin meddelelse om fastsættelse, at foreslå sagsøgeren nogen godtgørelse af de pensionsrettigheder, der ikke blev medregnet af den kompetente EU-myndighed, har tilsidesat ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
 - Sagsakterne tilbagesendes til ansættelsesmyndigheden med henblik på, at denne kan fastsætte det beløb, der skal tilbagebetales til sagsøgeren.
 - Subsidiært:
 - Sagsøgeren gives medhold i erstatningssøgsmålet baseret på ugrundet berigelse med den begrundelse, at sagsøgeren har mistet de pensionsrettigheder, der blev indbetalt til sagsøgerens nationale pensionsordning og som den kompetente EU-myndighed ikke tog hensyn til og som tilsvarende har beriget Den Europæiske Unions pensionskasse.
 - Kommissionen tilpligtes at erstatte de to økonomiske tab, som sagsøgeren har lidt, på datoen for indleveringen af denne stævning opgjort til EUR 55 401,07.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en ulovlighedsindsigelse for så vidt angår artikel 77, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og for så vidt angår artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten. Sagsøgeren har gjort gældende, at de førnævnte bestemmelser fastsætter, at tjenstemanden skal træffe en afgørelse om at overføre sine pensionsrettigheder, optjent i det nationale system, til Den Europæiske Unions pensionskasse inden ti år efter, at han påbegyndte sit arbejde i EU-institutionernes tjenstegrene. Det er imidlertid først på pensionstidspunktet, at den tjenstemand, der har foretaget en overførsel, præcist kan måle rækkevidden af hans eventuelle overførsel, bl.a. på grund af reglen, som begrænser pensionernes størrelse til 70 %. Sagsøgeren har heraf udledt, at denne regel skaber en forskelsbehandling i forhold til en tjenstemand, der har haft hele sin karriere i EU-systemet, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling.

2. Andet anbringende om tilsidesættelse af bistandspligten og af omsorgspligten i vedtægtens artikel 24. Sagsøgeren har gjort gældende, at tjenestemænd i forbindelse med overførslen af deres pensionsrettigheder fra det nationale system til Den Europæiske Unions pensionskasse normalt fra Kommissionen modtager en oversigt, hvori det præciseres, om de har ret til en godtgørelse af den ikke godtgjorte aktuarmæssige modværdi af de beløb, der er optjent i deres nationale ordning og ikke er medregnet i Unionens pensionssystem. Endvidere sker godtgørelsen generelt uden indskrænkninger eller særlige skridt. Ifølge sagsøgeren har hun imidlertid hverken modtaget denne oversigt eller nogen godtgørelse.
3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der eksisterer en forskelsbehandling, som ikke er begrundet ved et objektivi kriterium, mellem visse tjenestemænd, som tildeles en godtgørelse i forbindelse med overførslen af deres pensionsrettigheder, og andre for hvem dette ikke er tilfældet.
4. Fjerde anbringende om, at der foreligger ansvar uden for kontraktforhold som følge af eksistensen af en ugrundet berigelse til skade for sagsøgeren.

Sag anlagt den 28. februar 2022 — Baert mod Kommissionen

(Sag T-111/22)

(2022/C 158/18)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Rhonny Baert (Deinze, Belgien) (ved advokaterne D. Grisay og A. Ansay)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Stævningen med påstand om annulation/ansvar uden for kontraktforhold fremmes til realitetsbehandling.
- Sagsøgeren gives medhold, og følgende:
 - Principalt:
 - Sagsøgeren gives medhold i annulationssøgsmålet og det fastslås, at ansættelsesmyndighedens stiltiende afslag af 28. februar 2022, samt afgørelsen truffet af Europa-Kommissionen den 21. december 2016 (meddelelse om fastsættelse) er ugyldige, med den begrundelse, at:
 - artikel 77 i tjenstemandsvedtægten og artikel 11 i bilag VIII til tjenstemandsvedtægten, hvorpå meddelelsen om fastsættelse af 21. december 2016 er baseret, er ulovlige.
 - Europa-Kommissionen, ved ikke, i sin meddelelse om fastsættelse af 21. december 2016, at foreslå sagsøgeren nogen godtgørelse af de pensionsrettigheder, der ikke blev medregnet af den kompetente EU-myndighed, har tilsidesat sin omsorgspligt.
 - Europa-Kommissionen, ved ikke, i sin meddelelse om fastsættelse af 21. december 2016, at foreslå sagsøgeren nogen godtgørelse af de pensionsrettigheder, der ikke blev medregnet af den kompetente EU-myndighed, har tilsidesat ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling.
 - Sagsakterne tilbagesendes til ansættelsesmyndigheden med henblik på, at denne kan fastsætte det beløb, der skal tilbagebetales til sagsøgeren.
 - Subsidiært:
 - Sagsøgeren gives medhold i erstatningssøgsmålet baseret på ugrundet berigelse med den begrundelse, at sagsøgeren har mistet de pensionsrettigheder, der blev indbetalt til sagsøgerens nationale pensionsordning og som den kompetente EU-myndighed ikke tog hensyn til og som tilsvarende har beriget Den Europæiske Unions pensionskasse.
 - Kommissionen tilpligtes at erstatte det økonomiske tab, som sagsøgeren har lidt, på datoen for indleveringen af denne stævning opgjort til EUR 31 066,80, eller i det mindste til 39,18 % af de periodiske ydelser, som Kommissionen har modtaget siden den 1. februar 2017, med tillæg af samme procentsats for fremtidige ydelser.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om en ulovlighedsindsigelse for så vidt angår artikel 77, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«) og for så vidt angår artikel 11, stk. 2, i bilag VIII til vedtægten. Sagsøgeren har gjort gældende, at de førnævnte bestemmelser fastsætter, at tjenestemanden skal træffe en afgørelse om at overføre sine pensionsrettigheder, optjent i det nationale system, til Den Europæiske Unions pensionskasse inden ti år efter, at han påbegyndte sit arbejde i EU-institutionernes tjenestegrene. Det er imidlertid først på pensionstidspunktet, at den tjenestemand, der har foretaget en overførsel, præcist kan måle rækkevidden af hans eventuelle overførsel, bl.a. på grund af reglen, som begrænser pensionernes størrelse til 70 %. Sagsøgeren har heraf udledt, at denne regel skaber en forskelsbehandling i forhold til en tjenestemand, der har haft hele sin karriere i EU-systemet, i strid med princippet om forbud mod forskelsbehandling.
 2. Andet anbringende om tilsidesættelse af bistandspligten og af omsorgspligten i vedtægtens artikel 24. Sagsøgeren har gjort gældende, at tjenestemænd i forbindelse med overførslen af deres pensionsrettigheder fra det nationale system til Den Europæiske Unions pensionskasse normalt fra Kommissionen modtager en oversigt, hvori det præciseres, om de har ret til en godtgørelse af den ikke godtgjorte aktuarmæssige modværdi af de beløb, der er optjent i deres nationale ordning og ikke er medregnet i Unionens pensionssystem. Endvidere sker godtgørelsen generelt uden indskrænkninger eller særlige skridt. Ifølge sagsøgeren har han imidlertid hverken modtaget denne oversigt eller nogen godtgørelse.
 3. Tredje anbringende om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling. Sagsøgeren er af den opfattelse, at der eksisterer en forskelsbehandling, som ikke er begrundet ved et objektivi kriterium, mellem visse tjenestemænd, som tildeles en godtgørelse i forbindelse med overførslen af deres pensionsrettigheder, og andre for hvem dette ikke er tilfældet.
 4. Fjerde anbringende om, at der foreligger ansvar uden for kontraktforhold som følge af eksistensen af en ugrundet berigelse til skade for sagsøgeren.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)



Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA